Нарциси

«Що означає “Бельведер”?» — запитала я нашу першу місіонерку в Сполучених Штатах. «Італійською, — відповіла вона, — це означає “красивий, чудовий краєвид”». Докторка Ян Ун Кім була професоркою, кореянкою, котра здобула освіту з методистської теології в Канаді. Вона приєдналася до нашого руху, бо її спрямував Ісус. Мобілізувавши американських членів церкви для збору необхідних коштів через продаж свічок, ця віддана місіонерка підготувала тренувальний центр для нашого міжнародного руху. Цей чудовий маєток на річці Гудзон у Террітауні, що в штаті Нью-Йорк, отримав назву «Бельведер». Мені сподобалася назва, адже вона пасує місцю, де люди можуть глибоко відчути Божу любов у спокійному та мирному оточенні.

Із 1972 року, серед прекрасних дерев і розлогих галявин «Бельведера», наші американські члени церкви та гості слухали лекції з Божого Принципу — спершу 2 дні на вихідних, які згодом сягали і 100 днів. Мій чоловік щонеділі читав там проповіді о 6 годині ранку. Часто-густо наш тренувальний центр був переповнений молодими людьми з усього світу, які приїхали на зустріч із нами.

Ще на початках я посадила жовті нарциси в «Бельведері», а також у резиденції та конференц-центрі Іст-Гарден, що розташовані неподалік. Чому нарциси? Нарциси — провісники весни. Ці перші квіти, що пробилися крізь замерзлу землю, витримавши зимовий холод, віщують настання тепла і нового життя. Мене завжди вражало провидіння матінки-природи, як-от міцність паростків, які з’являються там, де ще лежить сніг. Троянди і лілії, які цвітуть навесні чи в середині літа, — прекрасні, але найбільше я ціную маленького нарциса, чиє скромне, невибагливе цвітіння розвіює чари холодної зими. Позаяк мене покликано бути Єдинородною Донькою та Істинною Матір’ю, мій шлях пролягає крізь щільні лещата людського гріха, через які я маю

пробитися і допомогти принести Боже благословення світові. Я часто відчуваю схожість із цією чарівною квіткою.

Було приємно повернутися в «Бельведер» влітку 2016 року на особливу подію. Було 1-ше червня, й американські члени церкви відзначали 40-річчя мітингу «Боже, Благослови Америку!» на стадіоні «Янкі». Той мітинг 1976 року став для нас пам’ятною подією, бо саме тоді мій чоловік проголосив відповідальність Америки як Богом підготовленої землі, що мала об’єднати всі раси, нації і релігії через свій християнський дух і основу.

Той факт, що Бог покликав корейський рух, Церкву об’єднання Мун Сон Мьона і Хан Хак Джа, щоб нагадати Америці її призначення, виглядає дещо іронічно. Слідуючи за Богом, ми прагнули що є сили розбудити Америку, яка потопала в хаосі і розбещеності. На ту пору Батько Мун і я були відомі тільки як засновники нового релігійного руху зі Сходу. Сьогодні, за пів століття, я почуваюся так само, як і тоді — в розпачі, плекаючи надію на зародження Божого глобального царства миру.

З відкритою душею я була дуже вдячна сім’ям, які зібралися того дня в «Бельведері» на святкування 40-річчя. Усі ці люди були морем нарцисів. Адже 1976 року їм було по двадцять років, а тепер вони були тут разом зі своїми дітьми й онуками. Настала мить, коли ми заспівали «You Are My Sunshine» («Ти моє сонячне світло». — Приміт. перекл.). Це проста пісня, але я ніколи не забуду її; адже для мене і всіх, хто зібрався того дня, вона має дуже глибокий зміст. Мене переповнювали емоції, тож, мовчки медитуючи, я переживала спогади, що нахлинули.

Попри все пуританський дух пошуку Бога та релігійної свободи народили Сполучені Штати Америки. Проте згодом в Америці виникла егоїстична і нездорова культура, яка витіснила первинне прагнення Божої волі. Традиційному християнству бракувало духовних ресурсів, аби запобігти зростанню статевої аморальності й матеріалізму.

Прибувши сюди в грудні 1971 року, ми з чоловіком спільно з нашими членами церкви вклали всі сили, щоби воскресити дух заснування Америки і пробудити американців до їхньої, Богом даної, відповідальності. Бог мріє, щоб усі люди світу із вдячністю жили в мирній щасливій царині Божої любові. Ми розуміли, що маємо започаткувати революційну шімджон культуру, аби втілити цю Божу мрію. Це і стало поштовхом до проведення нашого фестивалю 1 червня 1976 року на стадіоні «Янкі».

1976 рік ознаменував 200-ту річницю від дня заснування Сполучених Штатів. Як громадяни Республіки Корея, яка значною мірою зобов’язана своїм існуванням Сполученим Штатам, ми любимо Америку. Із 1972 року мій чоловік виступав із промовами по всій Америці, наполегливо виголошуючи: «Бог послав мене в ролі лікаря і пожежника, щоб урятувати Америку». Ми вірили, що американці — обрана нація, тому темою нашого фестивалю 1976 року обрали «Боже, благослови Америку!». Ми підняли наш голос, щоби кричати, що Богові потрібна Америка, щоби подолати комунізм і відновити мораль, орієнтовану на сім’ю.

Протягом квітня—травня 1976 року наші члени церкви у всьому світі молилися за успіх на стадіоні «Янкі». Добровольці з’їхалися до Нью-Йорку з усієї Америки, а також із Японії та Європи, щоби запрошувати людей взяти участь. Вони, сповнені ентузіазму, невтомно вкладали всі свої сили. Ми намагалися за ці два місяці розбудити сплячого гіганта, щоб відродити демократичний світ, протидіючи впливові комунізму та культури наркотиків і вільного сексу, котрі руйнували моральну складову американської молоді. Ми розглядали двохсотріччя як роздоріжжя, подію, яка би дала знати, чи зможемо ми змінити напрямок Америки. Завдяки наполегливій праці наших членів церкви люди з трьох штатів навколо Нью-Йорку та наші прихильники з інших штатів і країн прибули на подію.

Того першого дня червня зібралися й інші. Так само, як і в Кореї, де справа — християни, а зліва — комуністи зчепилися через свої

звинувачення і напади, за межами стадіону «Янкі» демонстранти кричали, верещали і всіляко насміхалися над нами. Поліція не впоралася, тому ми відправили багатьох наших основних членів церкви зі своїх місць, щоби ті оточили натовп супротивників і дозволили мирно увійти понад 50 000 прихильників.

1 червня 1976 року: фестиваль «Боже, благослови Америку!», стадіон «Янкі», Нью-Йорк

Однак, як свідчить історія, справжня драма стадіону «Янкі» розгорнулася не на акціях протесту. Насправді драмою стала погода. Навіть незважаючи на те, що небо затягнуло хмарами, тисячі людей залишилися на своїх місцях, а ще більше тисяч входило на стадіон. Плакати і всі вказівники, звукову систему та сцену було встановлено; музична група і хор були на місці.

Раптом зі сторони Лонг-Айленду почала періщити сильна злива.

Здійнявся лютий вітер, лив дощ, транспаранти «Боже, благослови Америку!» позривало зі стінок довкола поля, всі наші плакати намокнули вщент. Вітер позривав обладнання на сцені. Люди промокнули до нитки. Панував невимовний безлад. А біля стадіону натовп опонентів кричав і верещав, закидаючи нас всілякими безглуздими насмішками.

Члени Церкви об'єднання направляють натовп, співаючи «You Are My Sunshine» — пісню, що створила диво

Мабуть, кожен запитував себе: «Чи справді Бог із нами? Чи це все дійсно є частиною Його плану?». Відтак один із наших молодих американських лідерів стрибнув на лаву домашньої команди, підняв руки, наче диригент перед оркестром, і почав співати що є духу: «Ти моє сонечко, єдине сонечко. Ти робиш мене щасливим, коли небо сіре».

Це було наче сигнальним спалахом. Усі єдинодушно почали співати: «Ти моє сонечко, єдине сонечко!». Чудовий спів залив увесь стадіон. Сльози радості, змішані з краплями дощу, котилися з облич. Літня злива,

критика з боку опонентів і наші спроби захистити обладнання — усе це тільки зміцнило наш дух. Незважаючи на те, що ми були мокрими, ніхто не шукав сховку. Небо стало тим прихистком, що об’єднав людей усіх рас, націй і релігій, які заповнили стадіон.

Спів той був умовою віри та єдності й зворушив Бога. Небо над стадіоном почало ясніти. Темрява, що огорнула небо і землю, вмить розсіялася. Визирнули сонячні промені — і фестиваль, який, здавалося, було зірвано, повністю відновили. Наші волонтери пронеслися сценою, зібрали все обладнання і розчистили землю від плакатів, що попадали. Відтак, коли сонце всіх зігріло, програму було розпочато.

Перед тим, як вийти на сцену, мій чоловік молився. Тоді взяв мене за руку і сказав: «Завдяки твоїй щирій посвяті і молитві я сьогодні виходжу на сцену». Посмішка вдячності мого чоловіка була теплішою за сонце, що пробивалося крізь хмари. Я справді відчула, що ми і вся наша світова сім’я пронизали темряву. Будучи на межі смерті, ми воскресли до світлого майбутнього для неба і землі. Я витерла холодні краплі дощу з обличчя і підбадьорила його, обійнявши.

Ми мали сильну віру в Бога і в спасіння світу, тому й не втратили мужності, бо усвідомлювали, що Бог із нами. Якщо порівнювати з труднощами й утисками, з якими ми стикалися на своїй Батьківщині до приїзду в США, — це було ніщо. Ми перетворили вигуки опозиції на пісні слави. Проливний дощ і пориви вітру знищили наші плакати, але не нашу любов.

Коли мій чоловік вийшов на сцену, глядачі зустріли його голосними оплесками. «Хто такі справжні американці? — запитав він. — Справжні американці — це ті, хто має світову душу. Справжні американці — це ті, хто вірить в єдину сім’ю людства, що виходить за межі раси і національності, — і на те є Божа воля. Справжні американці — це ті, хто пишається такими міжнародними сім’ями, церквами та країною, сформованою з усіх народів». Із вірою та мужністю фестиваль провели з великим успіхом.

За 30 років, у червні 2006 року, в нашому розгалуженому комплексі на озері Чонпьон у Республіці Корея, наш рух відкрив світову столицю — палац Чонджонгун. У його садах я не садила троянд та лілій. Я посадила нарциси. І щороку навесні, коли я бачу, як жовті квіти визирають з-під снігу, який поволі тане, то з ніжністю згадую подію на стадіоні «Янкі».

Нарциси, які протистоять вітрові і снігу, є символом появи нового життя. Їхні яскраві маленькі пелюстки кольору сонячного світла — перша ознака того, що нарешті настала весна. Вони завжди будуть тут, в особливому місці моєї душі. Для мене вони уособлюють красу і мир, що розквітли в нашому русі в усьому світі. Попри те, що ці квіти такі тендітні, вони несуть у собі енергію нового життя, яка змушує нас забути, що колись була зима.

Revision #2
Created 2022-10-16 19:52:18 UTC by andres
Updated 2022-11-03 11:51:08 UTC by andres